

Arrest

nr. 266 124 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 juli 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 juni 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.3. Verzoekster diende op 7 juli 2021 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 augustus 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 21 augustus 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat het enkel werd ingesteld door de moeder en niet door beide ouders gezamenlijk. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende:

“Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij, Mevrouw B.(...) I.(...), in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, B.(...) R.(...), acht verweerder het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind in onderhavig beroep. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet.

Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling.

Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij in casu de verzoekende partij aantoonst dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.”

2.2. Een niet-ontvoogde minderjarige is in principe onbekwaam om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dient hij te worden vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag over zijn persoon uitoefenen (zie RvS 6 november 2018, nr. 242.839). In situaties waarbij de betrokkenen niet de Belgische nationaliteit hebben, wordt krachtens artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht de uitoefening van het ouderlijk gezag *“beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

2.3. Aangezien de minderjarige en haar ouders reeds twee opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij het van cruciaal belang is dat de vreemdeling in België verblijft, wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag in onderhavig geval beheerst door het Belgische recht. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Wat de vertegenwoordiging van de minderjarige betreft, heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder wordt geacht te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel

376, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). In het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing dienen de ouders in beginsel gezamenlijk op te treden, tenzij de alleen handelende ouder aantoont dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. In het voorliggende geval wordt niet aangetoond dat het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. De vader van het minderjarige kind is gekend en werd zelfs opgenomen als familielid – vader in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2021.

2.4. In de synthesesamenvatting wordt niet ingegaan op de exceptie van de verwerende partij. Bij het indienen van de voorliggende vordering wordt de minderjarige dochter enkel vertegenwoordigd door de moeder. Zij kan niet alleen als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind optreden (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407; RvS 21 december 2012, nr. 221.436; RvS 23 november 2011, nr. 217.016).

2.5. De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN